

Retrets fora d'hora

written by Pere Grau i Rovira | 31 d'octubre de 2023

Per part interessada s'està aixecant molta polseguera sobre el Consell de la República, amb més d'un atac directe contra Carles Puigdemont. El fet que a la consulta feta pel Consell als seus afiliats sobre la investidura només hagin votat un quatre i mig per cent, diuen (els de sempre) que li treu tota autoritat per decidir res, i si ho fa serà un gest de prepotència individual. No vull discutir aquí a un nivell tan baix. Però sigui'm permès d'exposar quines són les conseqüències, al meu modest parer, d'aquest baix percentatge de votació.

El Consell de la República i l'Assemblea de Representants van néixer de la voluntat de donar força representativa a la feina de l'exili català. Les experiències d'Estònia, en diguem-ne democràcia electrònica, van suggerir d'adaptar-les a casa nostra per a aquesta comesa sense precedents en els quals poder-se recolzar. Es pretenia arribar a 100.000 afiliats i a un funcionament electrònic fluid entre afiliats i les noves institucions. Això no ha funcionat, o almenys ni de lluny en la mesura desitjada. Deixem de banda si les causes han estat la decepció de molts per l'evolució del procés independentista en el qual els partits a l'interior han fallat, o si el funcionament pensat anava més enllà de les possibilitats i coneixements d'una gran part de l'electorat independentista (cosa que considero, per experiència pròpia, molt versemblant).

Però crec que la conclusió a treure'n és només que quan un sistema no s'adapta a les necessitats previstes cal substituir-lo per un altre que funcioni millor. És a dir cal tenir una fermesa infrangible en les fites (cosa que molts dels detractors del president, de fet, no tenen), però una contínua flexibilitat en els instruments. I a meu parer això és el que persegueix i pot aconseguir Puigdemont amb la nova

estructura que ha proposat, amb un òrgan actiu amb representants dels Consells regionals, i un de deliberant format per experts que prepari les estructures d'una nova república.

Aquesta flexibilitat no té res a veure amb "manca de respecte" a ningú, sinó que es revela com una de les condicions ineludibles per a la "confrontació intel·ligent" amb el poder de l'Estat. Que aquesta flexibilitat sigui mal interpretada i usada per molts per atacar el nostre president legítim, no és cap sorpresa. Com deia en un altre article ([L'hora de la veritat](#)) faci el que faci Puigdemont serà criticat i atacat per una banda o altra. I crec que correspon al caràcter que ha demostrat fins ara, que aquests atacs (dels que ho tenen molt còmode de fer-ne, sense cap càrrega de responsabilitat) no el faran desviar ni un mil·límetre d'allò que cregui que cal fer.

Pedro Sánchez deixa passar el temps convençut que Puigdemont no podrà resistir l'enorme pressió que rep per tantes bandes (de dins i de fora, dels altres i dels seus), i que al final Junts li donarà els seus vots. De moment no sembla que faci res per assegurar-se'ls, i torna a dir que tot ha de ser dins del marc de la Constitució, ignorant el que va dir Puigdemont a Brussel·les que l'únic límit havien de ser els acords de l'ONU sobre Drets Humans que Espanya ha signat.

En aquests moments sembla que, com diem a casa nostra, el més calent és a l'aigüera. Veurem què passa fins al 19 de novembre. No votar Sánchez pot portar un govern PP. Votar-lo pot voler dir deixar-li les mans lliures perquè tot segueixi igual i se'n foti dels catalans. Puigdemont ha d'elegir, com diuen els alemanys, entre la pesta i el còlera. I en lloc d'apedregar-lo amb retrets, hauríem de fer-li tots costat en moments en què la càrrega a les seves espatlles és gairebé sobrehumana. I a tots els criticaires barats, els hi recomano una altra dita alemanya: abans de parlar és convenient connectar el cervell. Sobre els resultats després tothom és lliure d'opinar i de criticar. Però els retrets en aquest

moment són fora d'hora.